

Sygn. akt I ACa 176/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Dariusz Limiera (spr.)

Sędziowie SA Joanna Walentkiewicz – Witkowska

del. SO Marek Kruszewski

Protokolant sekretarz sądowy Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **A. P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Skarbowej w Ł.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 3 grudnia 2015 r. sygn. akt II C 1051/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od A. P. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 176/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 grudnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa A. P. przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Izby Skarbowej w Ł. o zapłatę:

- w punkcie 1 oddalił powództwo;

- w punkcie 2 zasądził od A. P. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego poprzedziły ustalenia faktyczne:

W 2001 roku A. P. nabył nieruchomość przy ulicy (...) w Ł., w 2002 roku 7/8 części nieruchomości przy ulicy (...) w Ł., natomiast w latach 2003-2004 nieruchomość przy ulicy (...) w Ł..

W dniu 4 maja 2004 roku powód zakupił 1/12 części we współwłasności nieruchomość przy ulicy (...) w Ł..

Na zakup w/w nieruchomości powód zaciągnął kredyty.

(...) były obciążone hipotekami.

W dniu 21 kwietnia 2005 roku A. P. - jako wieloletni dzierżawca - nabył od Agencji Nieruchomości Rolnych działki położone w B. za cenę 360.900 zł. Na zakup działek zaciągnął kredyt. Na części ziemi powód posadził plantację aronii, a na pozostałej części zboża.

A. P. posiada we wsi M. gospodarstwo rolne o powierzchni 197,33 ha fizycznych, w tym 206,7690 ha przeliczeniowych i dochodowości rocznej 224.551,10 zł.

W latach 2004 -2007 powód uzyskał następujące płatności bezpośrednie i rolnośrodowiskowe:

1. obsługa wniosków obszarowych:

- 2004 rok: 15.080,26 zł, wypłacone w dniu 13.05.2005r.

- 2005 rok: 16.364,25 zł, wypłacone w dniu 28.03.2006r.

- 2006 rok: 92.501,87 zł, wypłacone w dniu 09.02.2007r.

- 2007 rok: 96.436,44 zł, wypłacone w dniu 20.03.2007r.

2. obsługa wniosków (...):

- 2004 rok: 10.885,88 zł, wypłacone w dniu 13.05.2005r.

- 2005 rok: 10.984,34 zł, wypłacone w dniu 31.03.2006r.

- 2006 rok: 17.707,34 zł, wypłacone w dniu 14.02.2007r.

- 2007 rok: 17.554,98 zł, wypłacone w dniu 20.03.2008r.

Powód otrzymał dopłaty na zagospodarowanie gospodarstwa w łącznej kwocie około 200.000 zł, która była rozdzielona na ekologię oraz na dopłaty bezpośrednie.

W latach 2002-2007 A. P. osiągał przychody z tytułu najmu i dzierżawy nieruchomości, które nie były prowadzone w formie działalności gospodarczej.

Pomieszczenia znajdujące się w kamienicy przy ulicy (...) w Ł. powód zamierzał wyremontować i zaadoptować na lokale mieszkalne dla studentów. W tym celu nawiązał współpracę z A. W., który wykonał wstępne kosztorysy na remont strychów. Ostatecznie nie doszło do modernizacji kamienicy.

W niektórych lokalach o powierzchni 120 m² w kamienicy przy ulicy (...) w Ł. mieszkały starsze osoby. Powód dzielił te lokale na dwa pomieszczenia, przez co stawki czynszowe ulegały zmniejszeniu.

W latach 2005 - 2006 powód wynajmował studentom lokale w budynkach przy ulicy (...) oraz pojedyncze lokale przy ulicy (...), gdzie znajdowało się 80 lokali mieszkalnych. Powód pobierał od studentów opłaty za wynajem w wysokości 300 zł.

A. W. wykonywał prace w budynkach należących do powoda przy ulicy (...). Za remont jednej kondygnacji otrzymywał od A. P. wynagrodzenie 50.000 zł – 60.000 zł.

Decyzją Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 28 marca 2006 roku nr VIII- (...) A. P. ustalono podatek dochodowy w wysokości 220.616 zł od dochodów nie znajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów w wysokości 294.145 zł.

Powód złożył odwołanie od w/w decyzji.

Po jego rozpoznaniu Dyrektor Izby Skarbowej w Ł. decyzją z dnia 29 września 2006 roku o numerze PB (...) - (...) utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł..

W dniu 17 listopada 2006 roku powód złożył wniosek o odroczenie terminu płatności wynikających z w/w decyzji.

Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. w dniu 19 lutego 2007 roku wydał decyzję odmawiającą powodowi odroczenia terminu płatności zaległości w podatku dochodowym od sprzedaży nieruchomości za 2002 rok w wysokości 220.616 zł oraz w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2002 rok w wysokości 3.179 zł, wynikających z decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. z dnia 25 marca 2006 roku.

Po rozpoznaniu skargi złożonej przez powoda na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. z dnia 29 września 2006 roku w przedmiocie zryczałtowanego podatku od osób fizycznych za 2002 rok od dochodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach przychodu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2007 roku w sprawie o sygn. akt I SA/Łd/2080/06 uchylił w/w decyzję.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2009 roku Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie o sygn. akt II FSK 1641/07 oddalił skargę kasacyjną Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. od powyższego wyroku.

W 2006 – 2007 roku powód osiągał przychód z wynajmu lokali na poziomie około 100.000 zł – 120.000 zł miesięcznie, a roczne wpływy wynosiły 1.500.000 zł.

A. P. spłacał kredyty w łącznej wysokości 80.000 zł miesięcznie.

Wierzytelności powoda wynosiły 3.000 zł – 4.000 zł. Wobec lokatorów prowadził egzekucje komornicze.

Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł. w dniu 2 lutego 2007 roku dokonał zajęcia rachunków bankowych powoda w Banku (...) w W. na kwotę 256.438,48 zł, natomiast w dniu 10 stycznia 2007 roku w (...) Banku S.A. na kwotę 253.031,27 zł.

W dniu 16 grudnia 2006 roku doszło do zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości przy ulicy (...) w Ł., w oparciu o którą powód otrzymał od kupującego zadatek w wysokości 300.000 zł.

W dniu 20 lutego 2007 roku A. P. sprzedał nieruchomość położoną przy ulicy (...) w Ł. za cenę 6.000.000 zł.

Zgodnie z operatem szacunkowym sporządzanym na zlecenie powoda w dniu 28 listopada 2005 roku wartość nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) wyniosła 12.232.427 zł.

Decyzją z 24 października 2008 roku Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. określił w podatku dochodowym od osób fizycznych wysokość straty z najmu za 2002 rok w kwocie 312.144 zł.

W następstwie uchylecia przez organ odwoławczy decyzji z dnia 28 marca 2006 roku nr VIII- (...) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Dyrektor Izby Skarbowej w Ł. decyzją nr (...) wydaną w 31 sierpnia 2009 roku uchylił w całości decyzje organu pierwszej instancji i umorzył postępowanie w sprawie.

W dniu 25 września 2009 roku powód otrzymał do Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. zwrot nienależnie uiszczonego podatku wraz z odsetkami, tj. kwotę 320.226,77 zł, z tym kwotę 241.101,77 zł stanowił podatek i kwotę 79.125 zł z tytułu odsetek.

Obecnie A. P. jest właścicielem nieruchomości w Ł. przy ulicy: Żwirki 8, (...) i K. 172. Prowadzi firmę zajmującą się wynajmem tych nieruchomości.

Powód mieszka wraz z żoną i jej matką w jednej części tzw. bliźniaka domu rodzinnego.

A. P. w latach 2002 - 2007 osiągał przychody z tytułu najmu i dzierżawy. Prowadzona działalność przez powoda nie była działalnością gospodarczą, nie podlegała więc regulacją ustawy o prawo o działalności gospodarczej, a w późniejszym okresie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Przy tak przyjętych zasadach świadczenia usług najmu i dzierżawy powód nie był zobowiązany przepisami prawa do prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów, czy księgi rachunkowej. Jako podatnik podatku VAT powód zobowiązany był do prowadzenia rejestrów sprzedaży i zakupu. W 2006 roku i 2007 roku prowadził podatkową książkę przychodów i rozchodów. Na podstawie podatkowej księgi przychodów i rozchodów nie można określić niezapłaconych zobowiązań cywilnych i budżetowych. Do wyliczenia niezapłaconych zobowiązań na koniec miesiąca lutego 2007 roku konieczne są wszystkie wyciągi bankowe za okres od styczeń 2002 do luty 2007 roku, które nie są kompletne i dokumenty kasowe w przypadku płatności gotówkowych za wskazany okres. Dlatego też do wyszacowania wolnej kwoty gotówki posiadanej przez powoda w lutym 2007 roku przyjęto, że wszystkie zobowiązania powód regulował na bieżąco. Przyjęte zasady prowadzenia najmu i dzierżawy powodowały, że do celów rozliczenia się z budżetem przychodem u powoda była otrzymana gotówka. Przy tak przyjętych założeniach wolną gotówką wypracowaną przez A. P. w poszczególnych latach 2002-2007 był dochód wykazany w deklaracjach podatkowych PIT 36 pomniejszony o podatek dochodowy i zwiększony o odpisy amortyzacyjne nieruchomości.

Źródłem przychodów z tytułu prowadzonej działalności z tytułu najmu była:

- nieruchomość przy ul. (...) w Ł.. W 2001 roku zakupiono udział w wysokości 78/100. Zakup sfinansowany było kredytem zaciągniętym przez powoda w (...) Banku SA I Oddział Ł.. Kredyt podlegał spłacie od 13 grudnia 2001 roku do 13 grudnia 2026 roku. W 2002 roku powód zakupił od Gminy Miejskiej Ł. udział wynoszący 22/100 za kwotę 195.030 zł płatną: w 2002 roku - kwota 97.515,00 zł, w 2003 roku - kwota 24.378,75 zł, w 2004 roku - kwota 24.378,75, w 2005 roku - kwota 24.378,75 zł z środków własnych. Od zawartego aktu notarialnego pobrana została łącznie kwota 4.765,24 zł.

- nieruchomość przy ulicy (...) w Ł.. Współwłasność 21/24 nieruchomości nabyta została za kwotę 98.000 zł z środków własnych powoda w 2001 roku.

Przy akcie notarialnym pobrane zostały opłaty w kwocie 5.629,84 zł.

W dniu 9 grudnia 2004 roku powód zakupił udział stanowiący 1/24 części wspólnej za kwotę 25.800 zł. Przy akcie notarialnym pobrane zostały opłaty w kwocie 1802,32 zł. - suma 27.602,32 zł.

W dniu 4 maja 2004 roku powód zakupił udział stanowiący 2/24 części wspólnej za kwotę 20.000 zł. Przy akcie notarialnym pobrano kwotę 1.807,12 zł - suma 21.807,12 zł.

Przyrzeczenie zawarcia umowy sprzedaży (...) części wspólnej z dnia 4 kwietnia 2002 roku. Koszty sporządzenia aktu 865,04 zł;

- nieruchomość przy ul (...) nabyta została za kwotę 70.000 zł w dniu 23 grudnia 2002 roku z środków własnych powoda. Od zawartego aktu notarialnego pobrana została łącznie kwota 4.112,40 zł.

Prowadzona działalność w znaczącym zakresie finansowana była kredytami. Kredyty wykorzystywane były na zakup nieruchomości i prace remontowo - modernizacyjne. Z tytułu zaciągniętych kredytów powód ponosił obciążenia związane z ich spłatą.

W dniu 13 grudnia 2001 roku powód podpisał umowę kredytową nr (...) k z (...) Bankiem SA I Oddział w Ł.. Kredyt przeznaczony na zakup 78/100 nieruchomości przy ulicy (...) w Ł.. Kwota udzielonego kredytu wyniosła 2.896.800 zł i była denominowana w frankach szwajcarskich.

Kredyt udzielony został na warunkach:

- okres kredytowania od 13 grudnia 2001 roku do 13 grudnia 2026 roku,
- okres karencji w spłacie 12 miesięcy,
- w okresie karencji naliczane są odsetki od wykorzystanej kwoty kredytu za okresy miesięczne,
- spłata rat kapitałowych nastąpi 288 ratach miesięcznych płatnych do 13 każdego miesiąca,
- od 13 stycznia 2002 roku odsetki w okresie karencji płatne są za okresy miesięczne do 13 każdego miesiąca,
- przeliczenie rat kapitałowych i odsetek w (...) na PLN odbywa się według kursu sprzedaży z dnia spłaty,
- hipoteka kaucyjna w kwocie 5.300.000 zł.

W dniu 2 października 2002 roku powód podpisał umowę nr (...) z (...) Bankiem SA I Oddział w Ł. umowę kredytową z przeznaczeniem na remont (modernizację) kamienicy przy ul. (...). Prace remontowe miały rozpocząć się 20 września 2002 roku a zakończyć się do dnia 30 września 2003 roku. Warunkiem udzielenia kredytu w kwocie 1.989.285,70 zł denominowanego w USD był udział własny powoda w kwocie 1.100.000,00 zł. Według § 1 umowy wkład powoda pochodził z kapitałów własnym i był nim udział w remontowanej kamienicy. Kredyt podlegał spłacie na warunkach:

- spłata w 293 ratach kapitałowo-odsetkowych zgodnie z harmonogramem,
- spłata z rachunku ekstra elita (...)- (...),
- wysokość rat określona jest w USD i przeliczana na PLN wg kursu sprzedaży waluty z dnia spłaty raty,
- pierwsza rata płatna **od 13 maja 2003 roku** a ostatni do dnia 13 września 2027 roku,
- odsetki naliczane od kwoty wykorzystanego kredytu i płatne po upływie miesiąca od przekazania I transzy,
- kredyt udzielany w IV transzach.

Według § 3 i 4 umowy kredytowej kwota wykorzystanego kredytu przez powoda wyniosła 1.539.785,70 zł (386.346,82 USD) , a spłata:

- 13 maja 2003 roku 743,26 USD,
- 13 czerwca 2003 roku 745.26 USD.

W dniu 30 lipca 2003 roku powód uzyskał w (...) Bank SA kredyt w kwocie 5.757.500 zł denominowany w frankach szwajcarskich. Zgodnie z warunkami umowy kredyt był przeznaczony na:

- spłatę kredytu zaciągniętego w (...) Bank SA nr Ł1/776/2001/m kwota 3.263.001,79 zł,
- spłatę kredytu zaciągniętego na cele mieszkaniowe w (...) Bank SA nr Ł1/542//202/m 1.525.451,78 zł,
- refinansowanie zobowiązania zaciągniętego wobec Urzędu Miasta w kwocie 100.000 zł,

- sfinansowanie remontu kamienic położonych w łodzi przy ul (...) w kwocie 792.054,62 zł - zakończenie remontów do dnia 31 grudnia 2005 roku,

- refinansowanie kosztów prawnego zabezpieczenia kredytu 76.992,21 zł.

Okres kredytowania wyniósł 360 miesięcy od 30 lipca 2003 roku do 22 lipca 2033 roku. Spłaty miały być dokonywane w równych ratach kapitałowo odsetkowych. Zgonie z § 12 umowy raty kapitałowo – odsetkowe wyliczone w (...) przeliczane są na PLN według kursu sprzedaży obowiązującego w (...) Banku na dzień spłaty. Termin spłaty wyznaczony na 22 dzień miesiąca.

Według aktu notarialnego sprzedaży nieruchomości przy ul (...), kwota niespłaconego kredytu na moment sprzedaży nieruchomości wyniosła 1.932.922 - (...), a kwota spłaconego przez powoda kredytu 2.039.102,21 CHF- 1.932.922 - (...) = 106.180,21 CHF.

W dniu 4 października 2004 powód uzyskał kredyt hipoteczny nr umowy (...) w Dom Bank indeksowany (...) na remont nieruchomości w kwocie 1.985.500 zł z przeznaczeniem na:

- remont nieruchomości 1.900.000 zł

- zapłatę prowizji od udzielonego kredytu w kwocie 85.500 zł.

Spłata kredytu w 240 równych ratach kapitałowo odsetkowych.

W dniu 20 lutego 2007 roku powód dokonał sprzedaży nieruchomości przy ul (...). - akt notarialny rep A nr 684/2007. Według informacji zawartych w akcie notarialnym:

a) kwota kredytu zaciągniętego w (...) Bank, a niespłaconego na dzień 20 lutego 2007 roku wyniosła 1.932.922,- chf * 2,4503 zł/chf= 4.736.238,77 zł,

b) kwota sprzedaży 6.000.000 zł, która zostanie zapłacona:

- 300.000 zł na konto (...) bank,

- 1.500.000 zł przed podpisaniem umowy przelewem na konto (...) bank,

- druga rata sprzedaży w kwocie wskazanej przez (...) bank zadłużenia sprzedającego ponad kwotę 2.000.000 zł zostanie przekazana bezpośrednio przez (...) Bank środków przyznanych kupującemu na spłatę zadłużenia z tytułu zaciągniętego kredytu przez sprzedającego,

- trzecia rata stanowiąca resztę ceny sprzedaży zostanie zapłacona bezpośrednio przez (...) Bank sprzedającemu na rachunek (...) bank (z uwzględnieniem kursów kupna i sprzedaży).

W wyniku kontroli przeprowadzonej przez Urząd Kontroli Skarbowej w Ł. określone zostało zobowiązanie powoda w zakresie zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2002 rok w kwocie 220.616.00 zł - decyzja (...) z dnia 28 marca 2006 roku. W celu egzekucji wyliczonego zobowiązania podatkowego wysłane zostały przez Naczelnika Urzędu Skarbowego Ł. zawiadomienia o zajęciu prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność banku:

- Bank (...) SA O w Ł. w dniu 2 lutego 2007 roku kwota zajęcia 256.438,48 zł ,

(...) Bank Sa O/łódź w dniu 10 stycznia 2007 roku kwota zajęcia 253.031,27 zł.

Spłata zadłużenia nastąpiła :

- w dniu 18.01.2007 r. kwota 726,88 zł z rachunku (...)

- w dniu 25.01.2007 r. kwota 607,35 zł z rachunku (...)
- w dniu 31.01.2007 r. kwota 590,85 zł z rachunku (...)
- w dniu 07.02.2007 r. kwota 573,53 zł z rachunku (...)
- w dniu 12.02.2007 r. kwota 2.428,25 zł z rachunku (...)
- w dniu 15.02.2007 kwota 223.699,57 zł z rachunku (...)
- w dniu 16.02.2007 r. kwota 28.246,10 zł wpłata w kasie
- w dniu 16.02.2007 r. kwota 2.057,20 zł wpłata w kasie.

W oparciu o przeprowadzone wyliczenia sporządzone zostało zestawienie przepływów pieniężnych, dające odpowiedź na pytanie o płynność finansową powoda przed i po zapłacie podatku dochodowego według decyzji Urzędu Skarbowego. Sporządzone zestawienie uwzględnia wszelkie koszty, jakie powód poniósł z eksploatacją i remontami nieruchomości oraz uwzględnia zapłatę wszelkich zobowiązań przyjętych do wyliczenia podatku dochodowego oraz spłat kredytów i zakupu nieruchomości. Nie uwzględnia natomiast wydatków na cele osobiste powoda, czy na inną działalność gospodarczą prowadzoną ewentualnie przez powoda.

A. P. po zapłaceniu podatku dochodowego, bez uwzględnienia wydatków na cele osobiste, dysponował kwotą 2.656.093,46 zł, zachowując płynność finansową i był w stanie spłacać kredyty zaciągnięte w (...) Banku.

Wszelkie zapłacone prowizje zaliczane są w koszty, jeżeli nie powodują wzrostu nakładów inwestycyjnych. Zgodnie z przyjętymi zasadami wyliczenia dochodu, przy działalności prowadzonej w formie książki przychodów i rozchodów, do kosztów uzyskania przychodu, zalicza się wszystkie wydatki związane z jego osiągnięciem. W tym przypadku prowizja powinna być uwzględniona w kosztach. Prowizje bankowe nie są uwzględniane w kosztach jeśli związane z zakupami środków trwałych, w pozostałych jest uwzględniane w kosztach. Zapłaconą prowizję bankową w związku z udzieleniem kredytu przez Dom Bank powód rozliczył. Powyższe wynika z dokumentu zbiorczego w postaci deklaracji podatkowej. Sposób prowadzenia tego typu działalności polegającej na najmie, nie zobowiązywał do prowadzenia ksiąg handlowych. W aktach sprawy brak jest dokumentacji księgowej. Są załączone dokumenty bankowe, umowy, częściowo wyciągi, nie ma kompletu dokumentów. Wyliczenie dochodu nastąpiło na podstawie dokumentów sporządzonych przez wnioskodawcę i dokumentację bankową, która miała kluczowe znaczenie. Nie było podstaw do twierdzenia, że powód w sposób nieprawidłowy prowadził dokumentację na podstawie, której rozliczał się z urzędem skarbowym. Tworząc dokumentację do rozliczenia z urzędem skarbowym, podstawowym obowiązkiem wnioskodawcy jest ujęcie wszystkich przychodów i rozchodów zgodnie z zasadą kasową czyli wpływów i wypływów gotówki. Przy takiej formie rozliczania przychodem jest wpływ fizyczny gotówki i rozchodem jest fizyczny wypływ gotówki. Dochód jest to fizyczna ilość gotówki, którą w danym okresie powód uzyskał i została ona przedstawiona w urzędzie skarbowym do rozliczenia podatkowego czyli to co powód rzeczywiście miał. Na podstawie dokumentów z akt oraz wizyty w siedzibie powoda nie można było zweryfikować czy powód podał prawidłowe dane w rozliczeniu z urzędem skarbowym. Nie miał też takiego obowiązku. Do ustaleń opinii przyjęto, iż podane przez powoda informacje wynikające z dokumentów własnych, podatkowych i bankowych są prawdziwe i rzetelne. Dlatego przyjęto, że zapłacona prowizja od kredytu Dom Bank została rozliczona w deklaracji podatkowej złożonej przez powoda i zmniejszyła osiągnięty przez niego dochód. Pozostałe ponoszone przez powoda wydatki były także uwzględnione. Ostateczny wynik prowadzący do odpowiedzi na pytanie o płynność finansową powoda uwzględniały wydatki, które nie były ujmowane (rozliczone) przy wyliczaniu podatku dochodowego. Te koszty zostały wskazane i wyszczególnione na stronie 12 w tabeli w poszczególnych pozycjach. Zakup działki jako środek trwały nie jest takim kosztem. Są nim spłaty kredytów to też nie jest kosztem, ale takim kosztem są odsetki od kredytu. Te wydatki, które nie były uwzględniane przy ustalaniu podatku dochodowego są uwzględniane przy wyliczeniu wolnej kwoty przy posiadaniu przez powoda gotówki. Przy wypływie gotówki uwzględniono koszty raty kredytu. Harmonogram spłat kredytów był jedynym dokumentem jaki przedstawił powód, nie przedstawił dokumentów potwierdzających wysokość

dokonywanych spłat. Dlatego przyjęto, że spłaty odbywały się systematycznie w umówionych terminach, przy czym uśredniono spłaty kredytu opierając się na informacji początkowej. W sytuacji kiedy kredyt był zaciągnięty na spłatę wcześniej istniejącego kredytu, można było ustalić jaka kwota została spłacona. Wyciągi rachunków bankowych na których były obrazowane wpłaty, wskazywały okresy kiedy kredyty były zawieszane. Brak był kompletnej dokumentacji, gdyby taka była to te wyliczenia byłyby bardziej szczegółowe. Jeżeli powód nie spłacał terminowo to zostały naliczone odsetki w wyższej wysokości, ale to nie miało wpływu na końcowy stan gotówki. Brak spłaty kapitału powoduje, że są mniejsze wypływy i zwiększone koszty odsetkowe. Opinia była sporządzona przy założeniu, że przez cały okres następowała spłata kredytu. Jeżeli biegły nie miał dokumentów potwierdzających wysokość kursu stosowanego przez bank przy kredycie denominowanym, przyjmowano średni kurs NBP z danego okresu.

Gdy chodzi o dochód powoda za 2002 rok to prawidłowe kwoty przyjęto do wyliczeń. Dochód przed podatkiem wyniósł 50.170,57 zł wobec czego należny podatek wynosi 10.461 zł. co oznacza, że dochód po podatku wynosił 39.709,57 zł. Otrzymane z sądu zlecenie obejmowało odpowiedź na postawione pytania, nie zaś wykonanie czynności przez biegłego rewidenta co do poprawności prowadzonych zapisów księgowych. Wyjaśniono dlaczego dla ustalenia przyjęto dokumentację podatkową. Do obliczeń przyjęto dane wynikające z rozliczeń rocznych powoda, przyjęto że dokumentacja jest wiarygodna. Biegły nie miał zlecenia od sądu, aby badać prawidłowość danych zawartych w deklaracjach podatkowych. Dokonując wyliczeń uwzględniał nakłady inwestycyjne. Zasada jest, że jeśli nie są zaliczane do remontów to zwiększają wartość majątku trwałego. Nakład inwestycyjny zwiększający wartość majątku trwałego, został uwzględniony poprzez wypływ gotówki spowodowany spłatą kapitału czyli zaciągniętego kredytu. Gdy chodzi o kredyt Dom Bank, który został zaciągnięty na wykonanie remontu to z tego kredytu zostały wykonane prace remontowe i zostały one uwzględnione w wyniku finansowym. Wydatki związane z remontami zostały uwzględnione poprzez wynik finansowy firmy. Wydatki bowiem zmniejszyły przychód osiągnięty przez powoda. Kredyt, który został wykazany po stronie przychodów powodował przychód gotówki, który następnie był zmniejszany poprzez spłaty kredytu. Celem kredytu było sfinansowanie wydatków i nastąpił następny moment spłaty kredytu. Trzy transze kredytu Dom Banku, które zostały wypłacone zostały uwzględnione jako przychód 1. 985.500 zł. w 2004 r. Po stronie kosztów zostały uwzględnione spłaty kredytów Dom Banku i w 2005 roku wyniosło 16. 794,62 zł, a w 2006 r. - 23.320 zł., pierwszych miesiącach 2007r. - 2010,65 zł. Przychód gotówki za 2004 rok to 2.084.258,76 zł. Zasada dochodu jest kasowa. Z jednej strony są przychody z tytułu czynszów, a z drugiej są koszty. W 2004 roku gdyby cały kredyt został wykorzystany na remont to gdyby była prowadzona inna forma rozliczeń (poprzez księgi handlowe) sposób księgowania byłby odmienny, ale prowadzący w ostatecznym rozrachunku do tożsamy wyliczeń. Wydatki na remonty sfinansowane kredytu za rok 2004 zostałyby zaliczone na pokrycie przychodu przyływu gotówki z tytułu uzyskanego kredytu czyli mielibyśmy do czynienia z rozliczeniem na tzw. zero. Natomiast spowodowałoby to, że wzrósłby przychód z działalności, bo byłyby niższe koszty. Przy ustalaniu istnienia płynności finansowej, nie ustala się wszystkich wyników, tylko zmiany w gotówce. Koszty remontu sfinansowany kredytem w prowadzonym przez powoda sposobie rozliczania się z urzędem skarbowym, jest uwzględniany przy ustalaniu dochodu bowiem gdyby w tej pozycji nie został uwzględniony koszt remontu, dochód z tytułu najmu byłby wyższy o wartość tej kwoty. Wyliczenia ze stosowanej wartości ogólnej za rok 2004 zostały poczynione na podstawie dokumentów. To czy powód środki, które posiadał czy gromadził w banku czy też poza instytucjami finansowymi nie jest do ustalenia. Dlatego też nie można twierdzić, że powód miał tyle środków ile odnotowano na rachunkach bankowych. Powyższe twierdzenie byłoby objęte fałszywym założeniem, bo powód nie miał obowiązku gromadzenia środków na rachunku bankowym.

Kwota 85.000 zł jest prowizją i założono, że w wypadku prawidłowo prowadzonej ewidencji była wpisana po stronie wydatków, stanowiąc koszt uzyskania przychodów. Kwota 85.000 zł. jeśli jest prawidłowe wyliczenie wydatków jest w rozliczeniu w dochodzie czyli w składanych przez powoda rozliczeniach rocznych. W podatkowej księdze przychodów i rozchodów uwzględnia się wszystkie wydatki, które muszą być zapłacone. Do dochodu brane są wydatki zapłacone. Treścią opinii było ustalenie stanu gotówki, którą dysponował powód, a nie ustalenie przychodu. Przyjęto założenie, że powód regulował wszystko na bieżąco. Twierdzenie to wynika ze sposobu rozliczania dochodu i sposobu prowadzenia ewidencji, gdzie przychód to gotówka wpływająca, rozchód to gotówka wydatkowana. To wynika z przyjętych zasad z wyliczeń podatkowych. Przychód to jest czysta gotówka i rozchód czysta gotówka. Gdyby powód prowadził działalność w oparciu o zasady zgodnie z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej na podstawie podatkowej

księgi przychodów i rozchodów to przychodem jest tam naliczony dochód zarówno gotówka jak i nierozliczone faktury. W takiej sytuacji prawidłowo obliczona kwota uwzględniałaby korektę salda niezapłaconych rachunków po stronie przychodów i rozchodów. Ponieważ powód przyjął metodę kasową ewidencji biegły nie prowadził takiego obliczenia, bo kwoty które nie faktycznie nie były wydatkowane nie były uwzględniane w ewidencji. Powód musiałby wykazać, że w poszczególnych latach miał określone faktury a ujął je w innych okresach, ale musiałoby to wynikać w sposób zweryfikowany z jakiej ewidencji. Skoro była prowadzona książka rozchodów i przychodów to takiej ewidencji nie ma. Ta ewidencja nie zobowiązuje powoda do prowadzenia kont rozrachunkowych.

Splaty zostały wyliczone na podstawie harmonogramu. Nie ma znaczenia czy powód otrzymał całą kwotę kredytu w 2004 roku czy późniejszych w transzach, bo z całą pewnością otrzymał do daty rozliczenia końcowego czyli 2007 roku całą kwotę. Odsetki uwzględniane są w kosztach. Kapitał jest uwzględniany poprzez splaty. Zajęcie rachunku przez pozwanego nastąpiło w styczniu, lutym 2007 r. Na luty 2007 roku jest ustalona kwota którą dysponował powód i która opisuje jego płynność finansową. Kwoty kosztów za rok 2007 ustalono na podstawie książki przychodów i rozchodów. Zobowiązania opisane są w stracie. Wpływów w tym czasie nie ma żadnych. Kwota 258.000 zł tj. kwota na którą dokonano zajęcia, jest uwzględniona w wyliczeniach. Ostatecznie za pierwsze dwa miesiące roku 2007 wyliczono stratę 14.221,39 zł. Kwota zajęcia została uwzględniona już przy obliczeniach opinii pierwotnej w której po stronie przychodu nie uwzględniono przychodu z kredytu Dom Banku. Przeprowadzone obliczenia uwzględniały zarówno w wersji pierwotnej jak zmodyfikowanej na rozprawie, splatę zobowiązania podatkowego nałożonego decyzją urzędu skarbowego.

To ile powód wydaje na cele osobiste było poza zakresem opinii. Nie ma żadnych prawnych ograniczeń co do tego, ile osoba fizyczna może wydać na cele osobiste. Wydatki osobiste mają wpływ na stan gotówki powoda. Opinia nie dotyczyła, w związku z postawioną tezą, kwestii związanych z ewentualnymi dochodami związanymi z plantacją aronii, ograniczyła się do wydatków firmy. Gdy chodzi o kwestie plantacji aronii trzeba by ustalić wszelkie elementy wpływające na dochodowość tego rodzaju działalności czyli zarówno koszty ponoszonej działalności, uzyskiwane dotacje, kredytowanie itp. Gdyby powód prowadził pełną rachunkowość w postaci księgi rachunkowej istniałaby możliwość zweryfikowania prawdziwości składanych przez niego oświadczeń podatkowych i wyliczenia dochodu na koniec każdego roku oraz przepływów pieniężnych w trakcie roku. Ponieważ ta forma rozliczeń nie była przez niego prowadzona, nie ma żadnej możliwości zweryfikowania prawdziwości podawanych kwot, ale biegły przyjął, że powód prawidłowo się rozliczał ze swoich zobowiązań podatkowych. Biegły przyjął do obliczeń z związku z zadeklarowaną przez powoda formą, rozliczeń metodą kasową. Ze względu na formę opodatkowania powód był zobowiązany rozliczać się metodą kasową, czyli przychód był wykazywany w momencie wpływu gotówki, a rozchód w momencie wydatkowania. Jedyne obowiązki jaki powód miał wynikał z tego, że był płatnikiem Vat i był obowiązkiem wykazywania przychodów i zakupów podlegających V.. Gdy chodzi o rozliczanie się w celu ustalenia wysokości dochodu powód mógł stosować dowolne metody byle by prowadziły do prawidłowego wyliczenia uzyskanego dochodu i podatku. Przy rzędzie kwoty, która pozostała po zaliczeniu kwoty zajętej przez urząd skarbowy, kwota ta nie miała żadnego istotnego wpływu na płynność finansową powoda.

Powód mógł dysponować kredytem zgodnie z warunkami. Kredyt Dom Banku był przyznany z ograniczeniami. Uruchomienie kredytu polegało na tym, że należało przedstawić fakturę. W 2004 roku koszty powoda wynosiły 556.000 zł. Jeżeli przedstawił fakturę na tę kwotę, to wtedy wyliczając wpływ gotówki wolnej, jaką miał z przychodów najmu, miałby wolne 556.000 zł, ponieważ nie musiałby ich przeznaczyć na finansowanie innych kosztów. Wolna gotówka to różnica między przychodami i różnica między kosztami. Powód był zobowiązany do spłaty kredytu według harmonogramu. Na dzień 30 kwietnia 2004 rok jego zadłużenie w tym banku z tytułu zaciągniętego kredytu wyniosło 1.423.000 zł. Oznacza to, że w jakiś sposób uruchomił tę kwotę. Jeśli kredyt jest przeznaczony na splatę innego kredytu, to znajduje się po stronie wydatków. Zmniejsza się wtedy wpływy gotówki, bo splata innego kredytu jest wpływem. Nie jest to uwzględnione w książce przychodów i rozchodów, dlatego jest uwzględniana po stronie wydatków.

Zasadą jest, że jeżeli nakłady inwestycyjne nie są zaliczane do remontów, to zwiększają one wartość majątku trwałego. Przy dokonywaniu wyliczeń nakład inwestycyjny zwiększający wartość majątku trwałego został uwzględniony poprzez

wpływ gotówki spowodowany spłatą kapitału, czyli zaciągniętego kredytu. Gdy chodzi o kredyt Dom Bank, który został zaciągnięty na wykonanie remontu, to z pieniędzy uzyskanych z tego kredytu zostały wykonane prace remontowe i zostały one uwzględnione w wyniku finansowym. Wydatki związane z remontami zostały uwzględnione poprzez wynik finansowy firmy powoda, bowiem zmniejszyły osiągnięty przez niego przychód. Kredyt, który został wykazany po stronie przychodów, powodował przychód gotówki, który następnie był zmniejszany poprzez spłaty kredytu. Celem kredytu było sfinansowanie wydatków, po czym nastąpił następny moment spłaty kredytu. Trzy transze kredytu Dom Banku, które zostały wypłacone powodowi, zostały uwzględnione jako przychód. Gdyby w 2004 roku cały kredyt został wykorzystany na remont i jeżeli byłaby prowadzona inna forma rozliczeń (poprzez księgi handlowe) to sposób księgowania byłby odmienny, ale prowadzący w ostatecznym rozrachunku do tożsamyh wyliczeń. Wydatki na remonty sfinansowane z kredytu za rok 2004 zostałyby zaliczone na pokrycie przychodu przyływu gotówki z tytułu uzyskanego kredytu, czyli zero. Natomiast spowodowałoby to, że wzrósłby przychód z działalności, ponieważ koszty byłyby niższe. Przy ustalaniu istnienia płynności finansowej nie ustala się wszystkich wyników, a jedynie zmiany w gotówce. Koszty remontu sfinansowany kredytem w prowadzonym przez powoda sposobie rozliczania się z urzędem skarbowym jest uwzględniany przy ustalaniu dochodu, bowiem gdyby w tej pozycji nie został uwzględniony koszt remontu, dochód z tytułu najmu byłby wyższy o wartość tej kwoty. To, czy powód posiadał środki gromadził w banku, czy też poza instytucjami finansowymi, nie jest do ustalenia. Dlatego też nie można twierdzić, że A. P. miał tyle środków, ile odnotowano na rachunkach bankowych.

Na podstawie analizy rocznych kwot odpisów amortyzacyjnych wyliczonych na podstawie kwot przyjętych przez powoda można przyjąć, że wydatki związane z remontami i modernizacjami zaliczał do kosztów działalności.

Ustalając wpływy gotówki i wypływy, uwzględnione zostały także wydatki niekosztowe, min. opłaty notarialne, opłaty związane z opłatami z tytułu współwłasności w nieruchomościach.

W podatkowej księdze przychodów i rozchodów uwzględnia się wszystkie wydatki, które muszą być zapłacone. Do dochodu zalicza się wydatki zapłacone. Przy sporządzaniu opinii przyjęto założenie, że powód regulował wszystko na bieżąco. Twierdzenie to wynika ze sposobu rozliczania dochodu i prowadzenia ewidencji, gdzie przychód to gotówka wpływająca, rozchód to gotówka wydatkowana. Powyższe wynika z przyjętych zasad z wyliczeń podatkowych. Przychód to jest czysta gotówka i rozchód czysta gotówka. Gdyby powód prowadził działalność w oparciu o zasady zgodnie z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej na podstawie podatkowej księgi przychodów i rozchodów to w takim przypadku przychodem byłby naliczony dochód - zarówno gotówka, jak i nierozliczone faktury. W takiej sytuacji prawidłowo obliczona kwota uwzględniałaby korektę salda niezapłaconych rachunków po stronie przychodów i rozchodów. Ponieważ powód przyjął metodę kasową, kwoty, które faktycznie nie były wydatkowane, nie były uwzględniane w ewidencji. Powód musiałby wykazać, że w poszczególnych latach miał określone faktury, a ujął je w innych okresach, ale musiałoby to wynikać w sposób zweryfikowany z jakiejś ewidencji. Skoro była prowadzona książka rozchodów i przychodów to taka ewidencja nie istnieje. Ta ewidencja nie zobowiązuje powoda do prowadzenia kont rozrachunkowych.

Sposób prowadzenia działalności przez powoda nie zobowiązywał go do prowadzenia ksiąg handlowych. Jedynym jego obowiązkiem w związku z tym, że był płatnikiem VAT, było wykazywanie przychodów i zakupów podlegających opodatkowaniu podatkiem VAT. Ze względu na formę opodatkowania powód był zobowiązany rozliczyć się metodą kasową, czyli przychód był wykazywany w momencie wpływu gotówki, a rozchód w momencie wydatkowania. Przy rozliczaniu się w celu ustalenia wysokości dochodu powód mógł stosować dowolne metody, byle prowadziłyby do prawidłowego wyliczenia uzyskanego dochodu i podatku. Przy rzędzie kwoty, która pozostała po zaliczeniu kwoty zajętej przez urząd skarbowy, kwota ta nie miała żadnego istotnego wpływu na płynność finansową powoda.

Gdy chodzi o kwestie plantacji aronii to należałoby ustalić wszelkie elementy wpływające na dochodowość tego rodzaju działalności, czyli zarówno koszty ponoszonej działalności, uzyskiwane dotacje, kredytowanie itp. Gdyby powód prowadził pełną rachunkowość w postaci księgi rachunkowej, istniałaby możliwość zweryfikowania prawdziwości składnych przez niego oświadczeń podatkowych i wyliczenia dochodu na koniec każdego roku oraz przepływów

pieniężnych w trakcie roku. Ponieważ ta forma rozliczeń nie była przez niego prowadzona, nie ma żadnej możliwości zweryfikowania prawdziwości podawanych kwot.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentów, zeznaniach powoda, świadków oraz opinii biegłego z zakresu rachunkowości R. P. (1).

Wydaną przez biegłego z zakresu rachunkowości opinię Sąd uznał za rzetelną i wyjaśniającą wszystkie konieczne do rozstrzygnięcia kwestie. W opinii Sądu została ona wykonana zgodnie z tezami dowodowymi w oparciu o analizę akt sprawy, zaś wszelkie zgłaszane przez powoda wątpliwości zostały wyjaśnione w pisemnej i ustnych opiniach uzupełniających złożonych na rozprawie. Biegły w sposób prawidłowy i przekonujący odpowiedział na sformułowane przez Sąd pytania, m.in. czy powód był w stanie spłacić zobowiązanie wobec urzędu skarbowego z bieżących dochodów przy uwzględnieniu stałych kosztów prowadzenia działalności, konieczności spłaty kredytów.

Powód przed przystąpieniem biegłego do sporządzenia opinii był zobowiązany przedstawić komplet dokumentów pod rygorem pominięcia ich w dalszym postępowaniu dotyczących prowadzonych przez siebie działań związanych z uzyskiwaniem dochodów i wydatkami. Dostarczona przez powoda dokumentacja była niekompletna. Dlatego biegły przed sporządzeniem przedmiotowej opinii, zwracał się do powoda o dostarczenie dodatkowych dokumentów. A. P. przedstawiał dokumenty, ale nie były one pełne, m.in. nie przedstawiał informacji na temat wysokości spłat kredytów w poszczególnych banków. Z tych względów biegły dla potrzeb opinii przyjął założenie wyjściowe na korzyść powoda polegające na uznaniu, że powód spłacał raty kredytu w terminie. Do obliczeń przyjęto dane wynikające z rozliczeń rocznych powoda, uznając, że dokumentacja jest wiarygodna. Kredyty, które zostały wykazywane po stronie przychodów, powodowały przychód gotówki, który następnie zmniejszany był poprzez spłatę kredytów.

W swych opiniach uzupełniających biegły podał, że do obliczeń przyjął zadeklarowaną przez powoda metodę kasową, czy przychód był wykazywany w momencie wpływu gotówki, a rozchód w momencie wydatkowania. Natomiast wyliczenie dochodu nastąpiło na podstawie dokumentów sporządzonych przez powoda, jego rozliczeń z urzędem skarbowym i dokumentacji bankowej.

W związku z określoną tezą dowodową przez powoda, ograniczającą się do uzyskiwanych z najmu i dzierżawy przychodów i wydatków, przedmiotowa opinia nie odnosiła się do kwestii dotyczących ewentualnych dochodów A. P. uzyskiwanych z prowadzonej działalności rolniczej, w tym z plantacji aronii i zasiewu zbóż. W takim przypadku należałoby ustalić wszelkie elementy wpływające na dochodowość tego rodzaju działalności, m.in. koszty ponoszonej działalności, uzyskiwane dotacje, kredytowanie. Jednak powód w tym zakresie nie wykazał inicjatywy dowodowej, być może z tego powodu, że ewentualne rozliczenia wykazywałyby zysk osiągany na poziomie wyższym, niż przyjęty normatywnie w oparciu o wielkość gospodarstwa rolnego, który wynosił ponad 200.000 złotych rocznie.

Sąd Okręgowy uchylił postanowienie w przedmiocie dopuszczenia na wniosek powoda dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości na okoliczność wartości rynkowej nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) na dzień sporządzania umowy przedwstępnej kupna – sprzedaży nieruchomości i wysokości dochodu, jaki powód mógłby szukać w okresie od lutego 2007 roku do marca 2011 roku z tytułu wynajmu lokali mieszkalnych na potrzeby akademika prowadzonego w w/w nieruchomości, wskazując, że wobec możliwości spłaty przez powoda zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego, przeprowadzenie powyższego dowodu jest bezcelowe z punktu widzenia oceny przesłanek ewentualnej odpowiedzialności pozwanego oraz zmierzające do zbędnego przedłużania procesu oraz zwiększania jego kosztów.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentu prywatnego w postaci opinii specjalisty z dziedziny rachunkowości, uznając go za spóźniony, bowiem poza złożeniem na rozprawie dokumentu biegłego rewidenta z (...) Biura (...) wniosek o potraktowanie tego dokumentu jako dowodu nie został zgłoszony. Nadto dokument ten nie mógł być podstawą dokonywanych ustaleń faktycznych, wobec tego że dla ustalenia okoliczności faktycznych wymagających wiedzy specjalnej przewidziany jest dowód z opinii biegłego. Sąd skazał także,

że powód reprezentowany przez dwóch profesjonalnych pełnomocników, zadał biegłemu pytania zmierzające do wyjaśnienia wątpliwości co do opinii w oparciu o posiadany dokument prywatny.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego uznając, że powód nie przedstawił żadnych merytorycznych argumentów poważających ustalenia poczynione w drodze opinii biegłego R. P..

W związku z nałożeniem na powoda obowiązku przedłożenia wszelkich dokumentów, Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o zwrócenie się przez Sąd do banków o dokumenty dotyczące powoda, co naruszałby zasada równego traktowania stron w procesie. Ponadto w ocenie Sądu nie było żadnych przeszkód, aby powód przed złożeniem pozwu czy w toku niniejszego procesu w związku z nałożonym obowiązkiem przedstawienia dokumentów, zwrócił się do banków o ich wydanie.

Zdaniem Sądu Okręgowego niezasadnymi są zarzuty nie uwzględnienia w opinii wydatków na utrzymanie własne powoda, w sytuacji kiedy jedynie w drodze zeznań powoda i zgłoszonych przez niego świadków ewentualnie przedstawionych dokumentów, można było dokonać wymienionych ustaleń. Zaniechanie złożenia w tym zakresie wniosków dowodowych we właściwym czasie przez powoda, skutkowało nie uwzględnieniem tych kwot. Stwierdzić należy, iż przy dochowaniu należytej staranności postępowania, powód w okresie od ustalenia podatku do jego zapłacenia, winien był do minimum ograniczyć wydatki własne, co oznacza że kwoty te w kontekście kwot które były przedmiotem oceny były prawdopodobnie niskie. Jednocześnie jak wynika z opinii biegłego wydatki własne nie na wpływają na ocenę płynności finansowej powoda.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, iż w związku z zablokowaniem kont bankowych (co nastąpiło w dniach 10 stycznia 2007r. i 2 lutego 2007r.) zdecydował się sprzedać nieruchomość przy ulicy (...) w Ł.. Jak wynika z daty zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości, podjęcie decyzji o sprzedaży nastąpiło jeszcze w grudniu 2006r. a zatem nie było związane z dokonanymi zajęciami.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał powództwo za nieuzasadnione.

Sąd stwierdził, że podstawą roszczenia powoda jest art. 287 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2012, poz. 270 ze zm.), w zw. z przesłankami odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa, przewidzianej tak w art. 417, jak i art. 417¹ k.c.

W ocenie Sądu I instancji powód nie wykazał podstawy faktycznej powództwa, polegającej na twierdzeniu, że wobec ustalenia przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł., zryczałtowanego podatku (na skutek kontroli źródeł i pochodzenia majątku powoda za rok 2002) w wysokości 220.616 złotych, a następnie nie uwzględnienia wniosku o odroczenie płatności w/w należności, który został złożony w dniu 17 listopada 2006 roku i wydania decyzji odmawiającej w dniu 26 sierpnia 2006r. oraz zajęcia rachunków bankowych powoda w Banku (...) w (...) Banku S.A. w W., zmuszony został do sprzedaży nieruchomości przy ulicy (...) w Ł. za cenę niższą niż faktyczna jej wartość, nadto że utracił korzyści tytułu uzyskania dochodów z najmu pomieszczeń na nieruchomości.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak jest adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy wskazanymi przez powoda zdarzeniem szkodzącym jakim była konieczność sprzedaży nieruchomości a czynnościami organu podatkowego polegającymi na nieuwzględnieniu wniosku o odroczenie płatności oraz zajęciu kont bankowych powoda w związku z wymierzeniem przez pozwaną Skarb Państwa należności podatkowej. Wskazał, że dopiero w dniach 10 stycznia 2007r. i 2 lutego 2007r. nastąpiło zajęcie kont bankowych, zaś decyzja o odmowie odroczenia płatności należności podatkowej jeszcze później, bo w dniu 17 lutego 2007 roku, mimo twierdzeń zawartych w pozwie iż nastąpiło to w dniu 26 sierpnia 2006r. Decyzję o sprzedaży nieruchomości przy ulicy (...) w Ł. jak wynika z daty zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości, powód podjął przed 16 grudnia 2006r., bo w tym dniu już została zawarta umowa przedwstępna. Oznacza to, że powód jeszcze przed datą 16 grudnia 2006r. powziął zamiar sprzedaży nieruchomości i dlatego oczywistym jest, że zawarta w dniu 16 grudnia 2006r. umowa sprzedaży nieruchomości nie pozostaje w związku z dokonanymi zajęciami rachunków bankowych w 2007 roku.

Dokonując oceny powództwa pod kątem istnienia możliwości zapłaty przez powoda naliczonego podatku bez konieczności sprzedaży nieruchomości, Sąd Okręgowy stwierdził, że powód od daty ustalającej wysokość naliczonego podatku tj. od 28 marca 2006r. miał możliwość z uzyskiwanych w tym czasie zysków z najmu i dzierżawy nieruchomości na poziomie 100.000zł-120.000zł miesięcznie i 1.500.000zł rocznie (zatem średnio 125.000zł miesięcznie), przy przyjęciu kwoty wymagalnych rat kredytu kształtujących się na poziomie 80.000zł miesięcznie, poczynając od miesiąca kwietnia 2006r. do grudnia 2006r. zabezpieczenia na poczet podatku kwotę po 25.000zł miesięcznie, co umożliwiłoby mu spłatę wartości ustalonego podatku. W oceni Sądu gdyby powód rozsądnie gospodarował uzyskanymi dochodami wyłącznie z tytułu najmu i dzierżawy, nie zachodziłaby konieczność sprzedaży nieruchomości, tym bardziej, że powód nie był przedsiębiorcą, zatem dochód z uzyskiwanych czynszów najmu był w istocie dochodem czystym. Powód nie ponosił kosztów prowadzenia działalności gospodarczej jako takiej. Jeżeli w tym okresie prowadził remonty kamienic będących jego własnością, to winien rozważyć w pierwszym rzędzie skierowanie posiadanych środków na zapłatę naliczonego podatku. Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, że A. P. posiada we wsi M. gospodarstwo rolne o powierzchni 197,33 ha fizycznych, w tym 206,7690 ha przeliczeniowych z której uzyskuje dochód roczny w wysokości 224.551,10 zł. Ostatecznie opierając się na opinii biegłego z zakresu rachunkowości sąd przyjął, że A. P. po zapłaceniu podatku dochodowego, bez uwzględnienia wydatków na cele osobiste, dysponował kwotą 2.656.093,46 zł, zachowując płynność finansową i był w stanie spłacać kredyty zaciągnięte w (...) Banku, a zatem nie poniósł żadnej szkody w związku z wydaniem bezprawnej decyzji przez Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. i tym bardziej nie istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy wydaniem ostatecznej decyzji administracyjnej niezgodnie z prawem a szkodą. Działanie strony pozwanej nie doprowadziło do powstania jakiegokolwiek sytuacji wyrządzającej szkodę powodowi, tak więc brak jest podstaw do przypisania Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Skarbowej w Ł. odpowiedzialności odszkodowawczej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż zbycie nieruchomości nastąpiło bez związku z ustalonym podatkiem, wobec czego po stronie powoda nie wystąpiła szkoda o której mowa była w pozwie.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z 11 ust. 3 ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją powód zarzucając:

I. Naruszenie przepisów postępowania cywilnego a mianowicie art. 233§ 1 k.p.c. polegające na :

1) dokonaniu przez Sąd Okręgowy w Łodzi ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany materiał dowodowy w sprawie i bezzasadne przyjęcie, iż brak jest adekwatnego związku przyczynowo skutkowego pomiędzy wskazanymi przez powoda zdarzeniami, z których wywodzi swoje roszczenie - konieczność sprzedaży nieruchomości - a czynnościami organu podatkowego polegającymi na nieuwzględnieniu wniosku o odroczenie płatności oraz zajęciu kont bankowych powoda w związku z wymierzeniem przez pozwaną Skarb Państwa należności podatkowej, bowiem dopiero w dniach 10 stycznia 2007 roku i 2 lutego 2007 roku nastąpiło zajęcie kont bankowych, zaś decyzja o odmowie odroczenia płatności należności podatkowej jeszcze później bo w dniu 17 lutego 2007 roku (uzasadnienie zaskarżonego wyroku k.27), w sytuacji gdy A. P. złożył wniosek o wstrzymanie decyzji administracyjnej w dniu 24 maja 2006 roku (k. 854) gdzie powód wskazywał jako argument do wstrzymania zapłaty należności konieczność spłacania miesięcznych rat kredytowych w wysokości 73.000 zł oraz konieczność wyzbycia się majątku w celu zaspokojenia wierzytelności, a wniosek powoda został rozstrzygnięty negatywnie w dniu 20 czerwca 2006 roku, kiedy Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Ł. odmówił wstrzymania wykonania decyzji, czyli na dużo wcześniej niż podjęcie przez powoda decyzji o zawarciu umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości,

2) poczynieniu przez Sąd Okręgowy w Łodzi całkowicie dowolnych ustaleń, iż powód mógłby zabezpieczyć na poczet zapłaty należności podatkowej kwotę 25.000 zł miesięcznie w okresie od kwietnia 2006 roku do grudnia 2006 roku,

co umożliwiłoby mu do końca 2006 roku pozyskać kwotę przekraczającą wartość ustalonego podatku (uzasadnienie k. 27) w sytuacji gdy powyższe ustalenia Sądu I Instancji nie mają pokrycia w żadnych dowodach z dokumentów, ani nawet w kwestionowanej przez powoda opinii biegłego R. P. (1),

3) dowolnej, a nie swobodnej ocenie zebranego materiału dowodowego w sprawie, a mianowicie dowodu z opinii biegłego R. P. (1) polegającej na przyjęciu za podstawę orzeczenia ustaleń biegłego zawartych w opinii pisemnej oraz ustnej wydanej na rozprawie w sytuacji, gdy biegły sprzecznie z zebraniem materiałem dowodowym oraz zasadami logiki i księgowości przyjął, iż A. P. po zapłaceniu podatku dochodowego, bez uwzględnienia wydatków na cele osobiste, dysponował kwotą 2.656.093,46 zł zachowując płynność finansową w sytuacji gdy powyższa kwota stanowiła wysokość uzyskanych przez powoda środków finansowych z uzyskanych kredytów zaciągniętych na inne cele i spożytkowanych w całości z chwilą jego udzielenia tj. w okresie znacznie poprzedzającym 2006 rok,

II. naruszenie przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 328§ 2 k.p.c. poprzez zaniechanie dokonania przez Sąd I Instancji wnikliwego i kompletnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w szczególności brak wskazania dowodów, na których sąd się oparł dokonując oceny materiału dowodowego oraz przyczyn dla których innym dowodom Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a także nie uwzględnienie przez Sąd zarzutów podnoszonych przez stronę powodową do opinii biegłego R. P. (1) zawartych zarówno w dowodzie z dokumentu tj. opinii Biura (...) oraz pismach procesowych pełnomocników powoda,

III. naruszenie przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 217§ 1 i 2 k.p.c, art. 227 k.p.c. oraz art. 278§ 1 k.p.c. polegające na bezzasadnym oddaleniu na posiedzeniu niejawnym wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości w sytuacji, gdy dowód powyższy zmierzał do udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i był niezbędny dla miarodajnej oceny zasadności wytoczonego powództwa, szczególnie że wydana opinia przez biegłego R. P. (1) budzi uzasadnione wątpliwości co do rzetelności biegłego i prawidłowości jego wyliczeń, zawiera liczne wady, nieścisłości oraz nie uwzględnia szeregu istotnych okoliczności oraz odpowiedzi na zarzuty merytoryczne sformułowane przez pełnomocników powoda w piśmie z dnia 20 czerwca 2015 roku oraz nie odpowiada na tezę dowodową zakreśloną przez Sąd w pkt. 2 postanowienia z dnia 24 lutego 2014 roku .

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wydanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda i uwzględnienie kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie może odnieść skutku, bowiem zarzuty w niej zawarte nie są zasadne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego uprawnione było stanowisko Sądu pierwszej instancji, że powód nie dowiódł istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy sprzedażą nieruchomości przy ulicy (...) w Ł., a czynnościami organu podatkowego polegającymi na nieuwzględnieniu wniosku o odroczenie płatności podatkowej i w konsekwencji tego zajęciem kont bankowych powoda.

Sąd Okręgowy dokonując oceny materiału dowodowego pod kontem badanego związku przyczynowego (at. 361 § 1 k.c.), który zachodzi wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, można przyjąć, że poniesiony uszczerbek majątkowy jest następstwem tego zdarzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2002 r., I CKN 1215/00, OSP 2004 Nr 1, poz. 3), nie naruszył kwestionowanej przez apelującego zasady

swobodnej oceny dowodów. Wskazać bowiem należy, że to w jaki sposób powód rozumie ten związek, twierdząc, że gdyby nie wydanie przedmiotowej decyzji i zajęcie kont, nie musiałby dokonywać w pośpiechu sprzedaży jednej z posiadanych nieruchomości po cenie znacznie niższej od jej ceny rynkowej, w ustalonych okolicznościach sprawy nie pozwala uznać ten związek za normalny, (adekwatny), w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu kodeksu cywilnego.

Zaskarżając rozstrzygnięci Sądu Okręgowego skarżący podniósł zarzuty prawa procesowego w tym art. 233 § 1 k.p.c. wykazując zdaniem apelanta dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego Sądu Okręgowego.

Zarzuty te nie stanowią jednak – w ocenie Sądu Apelacyjnego – podstaw do podważenia tak przyjętej oceny Sądu pierwszej instancji, która odpowiada zasadą logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego i wszechstronnego spojrzenia na całość materiału dowodowego, którego w większości zobowiązany dostarczyć był powód zgodnie z zasadami dowodzenia określonymi w art. 6 k.c.

Niewątpliwie w sprawie doszło do bezprawnego wydania decyzji administracyjnej, wskutek której zajęto powodowi konta bankowe na kwotę łączną ponad 250 tys. zł. Okoliczności faktyczne wskazują jednak, że mimo konieczności zapłaty należności podatkowej, ostatecznie wyegzekwowanej poprzez zajęcie kont bankowych powód nie musiał sprzedawać nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł., a tym bardziej z taką stratą. Wywody apelanta są w tym zakresie nielogiczne i pozostają w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego,

a przede wszystkim zasadami zdroworozsądkowymi, poprzez usprawiedliwienie faktu sprzedaży nieruchomości ze stratą ok 6 mln zł. jedynie w celu zaspokojenia roszczeń podatkowych opiewających na kwotę 250 tys. zł. Powód nie wykazał przy tym, że nie mógł sprzedać innych nieruchomości, których w tym czasie był właścicielem,

a których wartość była o dużo niższa. Poza tym nielogiczna z punktu widzenia osoby przedsiębiorczej i prowadzącej działalność zarobkową jest sprzedaż nieruchomości, która przynosi zyski rzędu ok. 50 tys. miesięcznie. Już sam zysk z tytułu najmu znajdujących się tam nieruchomości dawałby, w krótkim, 5- miesięcznym okresie, możliwość zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych na pokrycie zaległości podatkowych. Nawet przy wyliczeniu Sądu Okręgowego, opierającego się na twierdzeniach powoda co do uzyskiwanych przychodów z tytułu najmu lokali i zobowiązań kredytowych wynika, że sytuacja finansowa powoda była na tyle dobra, że w krótkim okresie byłby w stanie poczynić stosowne oszczędności. Nie ma także rozsądnego powodu, do akceptacji pośpiechu jaki towarzyszył powodowi

w sprzedaży przedmiotowej nieruchomości. Istotnie jak wskazuje powód wniosek

o wstrzymanie wykonania decyzji administracyjnej złożył w dniu 24 maja 2006 roku. Jednakże okoliczność ta – wbrew twierdzeniom powoda - nie wpływa na prawidłowość ustaleń Sądu Okręgowego, bowiem Sąd Okręgowy odnosił się w swoich rozważaniach do czynności organu podatkowego w postaci zajęcia kont bankowych jak i odmowy odroczenia płatności zaległości podatkowych, które podjęte zostały w 2007 roku, a zatem po zawarciu umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości przy ulicy (...) Ł.. Wskazania wymaga, że powód poza zamiarem związanym z uregulowaniem należności podatkowej nie ujawnił żadnych innych motywów swojego działania. Tym samym sprzedaż nieruchomości z ogromną stratą jeszcze przed zakończeniem postępowania administracyjnego w przedmiocie odroczenia płatności, była całkowicie niecelowa. W dacie zawierania umowy przedwstępnej sprzedaży, powód nie wiedział, czy defacto będzie zmuszony do uregulowania należności, a także kiedy to nastąpi. Ponadto powód nie wykazał, że zapłata powyższego zobowiązania podatkowego miałaby negatywny związek z prowadzonymi przez niego inwestycjami, zaciągniętymi kredytami czy otrzymanymi dopłatami rolnymi i środowiskowymi. Już z tego tylko powodu można uznać, że zachowanie powoda nie wyczerpywało znamion normalnego związku przyczynowo skutkowego z powstałą po jego stronie szkodą. Jak bowiem wskazano powyższej według art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Chodzi tu zatem o takie następstwa, które w zwyczajnym biegu rzeczy występują jako skutek określonego zdarzenia sprawczego, a nie o sytuacje, w których doszło do powstania szkody wskutek nierozsądnego działania. Według doświadczenia życiowego, normalnie nie sprzedaje się nieruchomości ze stratą ponad 6 mln zł. dla pokrycia zobowiązania w wysokości jedynie 250 tys. zł wyzbywając się dodatkowo wysokich korzyści z jej wynajmowania. Gdyby

zatem w rozważanym wypadku było w rzeczywistości odwrotnie, to byłoby to następstwo anormalne, nietypowe, a za takie następstwo - w myśl cyt. przepisu art. 361 k.c. - zobowiązany do odszkodowania nie ponosi odpowiedzialności.

Niezależnie od powyższych wywodów należy podnieść, że na brak związku pomiędzy sprzedażą nieruchomości a zajęciem kont bankowych świadczy okoliczność, że powód dysponował także dochodem z gospodarstwa rolnego szacowanym na ponad 200 tys. zł rocznie, a także dopłatami w podobnej wysokości. Niezależnie od twierdzeń powoda, że dopłaty mają inne przeznaczenie to w istocie posłużyły do zapłaty nienależnego podatku gdyż ten został ściągnięty z rachunku bankowego, na który wpłynęły dopłaty. Biorąc pod uwagę, że wszystkie te czynności nastąpiły w niewielkim kilkumiesięcznym odstępie jest tym bardziej nieracjonalne działanie powoda, który mając na rachunku lub spodziewając się wpływu ponad 200 tys. zł, dla zaspokojenia kwestionowanego roszczenia w kwocie ok. 250 tys. zł, co do bezzasadności którego uzyskał już korzystne dla siebie orzeczenie WSA, sprzedaje nieruchomość wartą 12 mln. zł.

Poza tym przeprowadzony na potrzeby przedmiotowego postępowania dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości R. P. (1), potwierdził dodatkowo, że powód w dniu zajęcia mu kont bankowych dysponował odpowiednimi środkami finansowymi na pokrycie należności podatkowych, a których zajęcie nie zagrażało innym zobowiązaniom powoda w tym koniecznością spłaty rat kredytowych. W tym miejscu wskazania wymaga, że zarzuty apelacji dotyczące powyższej opinii stanowią jedynie nieuprawnioną polemikę z wnioskami biegłego. Podkreślenia wymaga, że biegły nie dysponował całą dokumentacją finansową powoda. Opinia opiera się jedynie na tych materiałach, które udostępnił powód,

w wielu miejscach zakładając pozytywne, z korzyścią dla powoda wyliczenia. Dokumentacji tej powód nie kwestionował. Podnosił zaś szereg uwag do powyżej opinii, które były wyjaśniane w ramach prowadzonego postępowania uzupełniającego. Biegły poza wydaniem opinii pisemnej głównej wydał kilka opinii ustnych uzupełniających. Przy przesłuchaniu biegłego na rozprawie powód był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, miał możliwość zadawania pytań

i z tego prawa korzystał. Ostateczna opinia biegłego jest w ocenie Sądu Apelacyjnego miarodajna i prawidłowo Sąd Okręgowy poczynił na jej podstawie stosowne ustalenia będące podstawą jego rozstrzygnięcia. Prawidłowo także Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentu prywatnego – opinii specjalisty z dziedziny rachunkowości biegłego rewidenta

z (...) Biura (...) jak i dowodu z innego biegłego

z zakresu rachunkowości. Sąd Okręgowy w motywach rozstrzygnięcia podał powody, dla których oddalił przedmiotowe wnioski, które Sąd Apelacyjny podziela, bez potrzeby ponownego przytaczania. Opinia ta odwoływała się i zastrzegała do szeregu dokumentów, których powód nie przedstawił, a które mógł zgromadzić, jak słusznie podkreślił to Sąd I instancji. Znaczyć także należy, że Sąd Okręgowy wskazywał dowody, w oparciu o które dokonywał poszczególnych ustaleń faktycznych jak i wyjaśnił dlaczego odmówił wiary zeznaniom powoda, iż w związku z zablokowaniem kont bankowych zmuszony był do sprzedaży przedmiotowej nieruchomości. Niezasadnie zatem są sformułowania zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 238 § 2 k.p.c. tym bardziej, że apelant nie wskazał, o które konkretnie dowody i ustalenia mu chodzi.

Sumując apelant nie wykazał aby doszło do naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa procesowego, a w szczególności nie zdołał zakwestionować oceny materiału dowodowego, którą Sąd Okręgowy poczynił zgodnie z dyrektywami zakreślonymi art. 233 k.p.c. A. skupił się jedynie na zakwestionowaniu przyjętej przez Sąd Okręgowy oceny poprzez zaprezentowanie własnego stanowiska, które

w przedmiotowej sprawie sprowadza się li tylko do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego co do braku ziszczenia się wszystkich przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa na zasadach określonych w art. 417 i 417¹ k.c. . Okoliczności niniejszej sprawy, nie pozwalają na uwzględnienie tak sformułowanych zarzutów procesowych, ani na zmianę ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji. Po pierwsze dlatego, że polemika z ustaleniami sądu pierwszej instancji i przedstawianie własnej wersji wydarzeń nie stanowi wystarczającej podstawy uwzględnienia apelacji. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wykazanie, rażącego naruszenia dyrektyw oceny dowodów i wyprowadzania wniosków. Ocena dowodów, należy do istoty sędziowskiego wymiaru sprawiedliwości realizowanego przez sąd pierwszej instancji, ingerencja sądu drugiej instancji możliwa

jest tylko wówczas gdy skarżący wykaże, iż sąd pierwszej instancji rażąco uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r., sygn. akt II UKN 151/98 - OSNAPiUS rok 1999, nr 15, poz. 492; z 4 lutego 1999 r., sygn. akt II UKN 459/98 - OSNAPiUS rok 2000, nr 6, poz. 252; z 5 stycznia 1999 r., sygn. akt II UKN 76/99 - OSNAPiUS rok 2000, nr 19, poz. 732). Trzeba także zauważyć, iż strona stawiająca ten zarzut musi zbudować podejmowaną polemikę na argumentach jurydycznych i nie jest wystarczającym aby przeciwstawiła tej ocenie wyłącznie ocenę własną jej zdaniem poprawną. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

W przedmiotowej sprawie brak jest tego rodzaju uchybień, a naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać jedynie na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego nawet, jeżeli pod względem poprawności logiczno-konstrukcyjnej byłby on równie poprawny jak stan przyjęty w orzeczeniu przez sąd wydający zaskarżony wyrok.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny aapelację powoda oddalił jako bezzasadną o czym orzekł w punkcie pierwszym wyroku stosownie do art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z 11 ust. 3 ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.) i § 6 pkt 7 w zw. z § 12 pkt 1 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).